

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 123

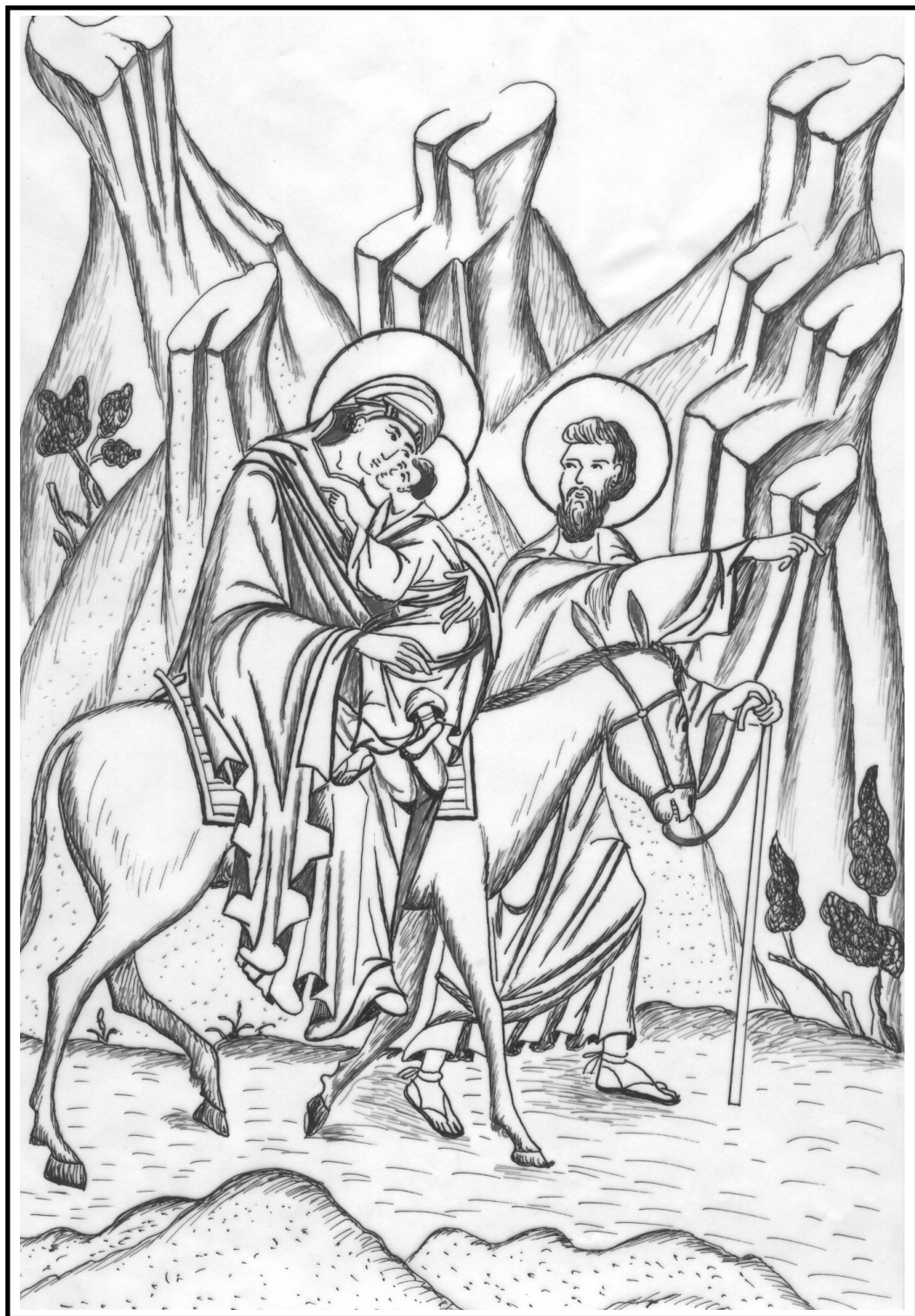
16 Δεκεμβρίου 2003

Ἡ Πύλη τῆς ἀγάπης

Φτωχή ἡ φάτιν. Ἀλλά δέν τήν ἰσοσταθμίζουν ὅλα τά πλουμιστά παλάτια τοῦ κόσμου. Ἀγνωστὴ στοὺς συντοπίτες της. Καί, ὅμως, γνωστή, σήμερα, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι αἰῶνες, στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Περιφρονημένη ἀπὸ τοὺς ἀλαζόνες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Σεβαστή, ὅμως, ἀπὸ τοὺς κατοπινούς σοφοὺς καὶ ἀγίους καὶ καταχωρημένη, σέ περίοπτη θέση καὶ σέ πρώτη προβολή, στὸ βιβλίο τῶν ἐξελίξεων τῆς παγκόσμιας ἱστορίας.

Η πρόχειρη στέγη τῶν ἄλογων ζώων ἔγινε ἡ μήτρα τῆς «καινῆς κτίσης». Ἡ Πύλη, ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασε, γιὰ νὰ φτάσει στὴ γῆ μας, ἡ πλούσια καὶ λυτρωτικὴ θεϊκὴ Ἀγάπη. Ἡ ἀφετηρία τῆς νέας πορείας τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ὁ τόπος συνάντησης τοῦ «ἄπειρου» μέ τὸ «πεπερασμένο». Τοῦ Θεοῦ μέ τὸν ἄνθρωπο. Τῆς ἀπαστράπτουσας θείας ὑπόστασης μέ τὴ δική μας φθαρμένη καὶ ἀλλοτριωμένη θεία εἰκόνα. Τὸ Θυσιαστήριο τῆς δικῆς μας προσφορᾶς καὶ τῆς λατρευτικῆς μας προσκύνησης.

Εκεῖ, σ' αὐτὸ τὸ κῶρο, ὁ Θεὸς σαρκώθηκε καὶ ὁ ἄνθρωπος θεωώθηκε. Ἡ ἄπειρη Ἀγάπη θέρμανε τὴν καταλυτικὴ μοναξιά μας καὶ τίς παγωμένες ψυχές μας. Καὶ ἡ ἁμαρτωλότητά μας ἀνα-

παύτηκε καί λυτρώθηκε στήν κοινωνία μέ τή σαρκωμένη καί τή σταυρωμένη ὑπερούσια Ἀγάπη.

Ο Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Δημιουργός τοῦ σύμπαντος καί πλάστης τῆς ἀνθρώπινης ὀντότητας, δέν ἐμφανίστηκε στή γῆ μας μέ πομπές βασιλικές καί μέ ὕψος δυνάστη. Ἔσκυψε. Ταπεινώθηκε. «Κενώθηκε». Ἀπόθεσε τό θεϊκό μεγαλεῖο Του καί ἦρθε κοντά μας. «Προσέλαβε» τή δική μας σάρκα, «ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος» (Φιλίπ. β' 7). Περπάτησε μέ τή δική μας μορφή. Στάθηκε πλάϊ μας. Ἄνοιξε διάλογο μέ πολλούς ἀπό τούς ἐκπροσώπους τῆς γενιᾶς μας, χρησιμοποιοῦντας τά σχήματα καί τίς εἰκόνες, τίς θησαυρισμένες μέσα μας ἀπό τίς καθημερινές μας ἐμπειρίες. Μέ τό δικό μας λεξιλόγιο καί μέ τίς δικές μας γνωστικές προσβάσεις. Δέχτηκε νά μπεῖ στό ρυθμό τῶν δικῶν μας συνηθειῶν. Στήν ἐργασία. Στό μόχθο. Στήν ὁδοιπορία. Στήν περιπέτεια. Στό διωγμό. Στό θάνατο. Ἦρθε κοντά μας, τόσο κοντά μας, πού ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τόν νοιώσαμε ἀπόλυτα δικό μας, «πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς» (Ρωμ. η' 29). Φτωχό σέ ὑλική κτήση καί σέ πρόσκαιρα ἀγαθά. Ἀνεξάντλητο φορέα καί δωρεοδότη τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας καί τῆς ἀπειρης θεϊκῆς Ἀγάπης.

Τό μυστήριο τῆς σάρκωσης δέν προσεγγίζεται μέ τό ἀδύνατο λογικό μας. Τό πῶς ὁ Θεός πῆρε ἀνθρώπινη σάρκα καί «ἐπεδήμησε» στόν ἀγρό τῆς δικῆς μας βιοπάλης θά μείνει γιά πάντα ἀνεξερεῦνητο. «Ὑπέρ λόγον» καί «ὑπέρ ἔννοιαν». Θεία θέληση. Καί θεία ἐνέργεια. Ἐμεῖς ζήσαμε καί ζοῦμε τά περιστατικά. Ὅλα ἐκεῖνα τά γεγονότα, πού συγκλόνισαν τήν ἀνθρωπότητα καί ἔδωσαν ἄλλο νόημα στήν ἀνθρώπινη ὑπόσταση. Αὐτά τά γεγονότα μᾶς φέρνουν κοντά στό Μυστήριο. Στίς παρυφές τοῦ ἀπειρου. Καί ἐλευθερώνουν τήν πρόσβαση, πού ὁδηγεῖ στήν πληρότητα τῆς θεϊκῆς Ἀγάπης. Ἐγκαινίζουν τό διάλογο τῆς προσευχῆς μας. Κατακυρώνουν τήν πνευματική μας κοινωνία μέ τόν Πλάστη μας καί Λυτρωτή μας. Μᾶς ἐνισχύουν «καταλαβέσθαι σύν πᾶσι τοῖς ἁγίοις τί τό πλάτος καί μῆκος καί βάθος καί ὕψος» (Ἐφεσ. γ' 18) τῆς συγκατάβασης καί τοῦ ἐλέους τοῦ Χριστοῦ καί ποιά ἡ Χάρη, πού πλημμυρίζει τήν ὑπαρξή μας, ἀπό τή στιγμή, πού σύρουμε τά βήματά μας στή Φάτιν καί ἀσπαζόμαστε τό σαρκωμένο Υἱό τοῦ Θεοῦ.

Μισή αλήθεια, όλόκληρο ψέμα.

οὗτο τόν καιρό ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί τό περιβάλλον του βρίσκονται σέ δεινό στρίμωγμα. Καί δέν κατορθώνουν νά συκρατηθοῦν καί νά δείξουν προφίλ αὐτοκυριαρχίας καί ἄνεσης. Ἡ κόντρα, πού ἐγκαινίασε, ὁ ἀσυγκράτητος δοξομανής προκαθήμενος, μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως φέμωσε τήν αὐθάδη γλώσσα τῶν κολάκων καί ἄπλωσε τή μελαγχολική σκυθρωπότητα στό ἀρχιεπισκοπικό βλέμμα. Καί, τό ἀκόμη χειρότερο, ὅπλισε τή φαρέτρα τους μέ τό ψέμα καί μέ τήν ἀνάστροφη ἢ διάστροφη ἐξεϊκόνιση τῶν γεγονότων. Πότε μέ τό ἀτόφιο ψέμα καί πότε μέ τή «μισή αλήθεια», πού, στήν πραγματικότητα, εἶναι «όλόκληρο ψέμα». Στερημένοι ἀπό καθαρά καί πειστικά ἐπιχειρήματα, ἐπιμένουν νά κρύβουν ἀδιαμφισβήτητα περιστατικά, νά δίνουν αὐθαίρετες ἐρμηνεῖες σέ Ἱερούς Κανόνες καί σέ διατάξεις Νόμων, νά ἐμφανίζουν τό ἄσπρο μαῦρο καί τό μαῦρο ἄσπρο.

Ἡ διαλεκτική, πού ξετυλίγεται, ὅλο αὐτό τό χρονικό διάστημα, ἀπό τόν κ. Χριστόδουλο καί τούς παρατρεχάμενους, γιά νά ὑποθεμελιώσῃ καί νά διακαίωσῃ τίς νοσηρές ἀρχιεπισκοπικές φιλοδοξίες, εἶναι πονηρά καί σκόπιμα

ἀλλοιωμένη καί αὐτοπροδίδεται διεστραμμένη. Σέ τέτοιο, μάλιστα, βαθμό, πού, ἀντί νά φωτίσῃ τά θέματα καί νά λύσῃ τίς ἀπορίες τοῦ πλήθους, ἐπηρεάζει ἀρνητικά τούς ἀποδέκτες τῶν πληροφοριῶν τους. Μεγεθύνει τόν πῖνακα τῶν ἐρωτηματικῶν, ὀξύνει τήν ἀντίδραση καί περιπλέκει τό πρόβλημα. Ἐκεῖνοι, πού γνωρίζουν τήν ἱστορική ἐξέλιξη τῆς ἀντιπαράθεσης καί μποροῦν νά βλέπουν πίσω ἀπό τό προπέτασμα τῆς φλύαρης παραπληροφόρησης, ἐξοργίζονται. Ἐκεῖνοι, πού δέ διαθέτουν τή θεωρητική ἐκκλησιολογική ὑποδομή, νοιώθουν νά τοὺς τυλίγει ἡ σκοτεινὴ νεφέλη τῆς ἀσάφειας καί νά τοὺς μαστιγώνουν οἱ ὑποψίες.

Πολλοί, πάρα πολλοί, εἶναι οἱ ἄνθρωποι, πού ἐπεξεργάζονται, μέ κριτικό μάτι, τίς ἐπίσημες ἢ ἀνεπίσημες ἀνακοινώσεις τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἡγεμονίας. Καί οἱ ἐπισημάνσεις τους δέν εἶναι καθόλου εὐκαταφρόνητες. Δείχνουν, πῶς ἡ λαϊκὴ συνείδηση ἔχει ἀφυπνιστεῖ. Καί πῶς ὁ λαός (αὐτός ὁ λαός, πού ἡ Καινὴ Διαθήκη τόν ἀποκαλεῖ «Σῶμα Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἐνῶ οἱ σύγχρονοι δεσποτάδες τόν ἀντιμετωπίζουν ὡς «χύδην ὄχλο»), ξέρεי νά ζυγίζει μέ ἀκρίβεια τίς συμπεριφορές καί νά προσμετράει, μέ σωφροσύνη, τήν ἐνοχή.

Πλάϊ στίς δημοσιοποιημένες έμπειρίες ή τίς διαμαρτυρίες τών πολλών, έπιθυμώ νά καταθέσω καί τή δική μου. Τήν κρίση μου καί τήν άγωνία μου. Τόν πικρό στοχασμό μου καί τή διαμαρτυρία μου.

Μέ έντυπωσίασε άρνητικά καί μέ έξόργισε άφόρητα ένα γεγονός. Ότι ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, δέσμιος, λόγω σχήματος καί ιδιότητας, στήν ύποχρέωση τής έντιμότητας καί τής είλικρίνειας, έπιμένει νά παραβιάζει, κατάφωρα, στοιχειώδεις κανόνες ήθους καί χρηστής διοίκησης καί νά χτίζει τήν άπολογητική διαλεκτική του πρός τό έλληνικό πλήρωμα καί τόν αντίλογό του πρός τόν Πατριάρχη μέ στρεβλωμένα Κανονικά καί Νομικά έπιχειρήματα. Καί πλάϊ σ' αυτόν ή, στά ίχνη αυτού, ό έσμός τής καμαρίλας του χρησιμοποιεί τό ψέμα καί τή μισή αλήθεια μέ προκλητικό άμοραλισμό καί μέ άσύγγνωστο θράσος. Έκεϊνοι, πού τόν πλαισιώνουν, διδαγμένοι καί, όπωσδήποτε καί παρακινημένοι άπό τόν ίδιο, τόν μιμούνται ή καί τόν ξεπερνούν σέ αύθαίρετες έρμηνείες, στήν προσπάθειά τους νά ώραιοποιήσουν τό προφίλ του. Κατακουρελιάζουν καί καταπατούν άσύστολα καί τούς Κανόνες τής Έκκλησίας καί τούς Νόμους του Κράτους. Καί έπιχειρηματολογούν, ύφαίνοντας τό ψεύδος μέ τή μισή αλήθεια, προδίδοντας τή δημοσιογραφική δεοντολογία καί τήν ύποχρέωση σεβασμού τής προσωπικότητας, πού άνοίγεται άνυποψίαστη στους άχθοφόρους τής όποιασδήποτε έκκλησιαστικής εΐδησης.

Καταθέτω δημόσια τήν έμπειρία τής άνησυχίας μου καί του προβληματισμού μου καί καταγγέλλω ένα άπό

τούς πρωτεργάτες αύτής τής δημοσιογραφικής πλαστογραφίας, πού περνάει τά πάντα καί Ίερούς Κανόνες καί Νόμους καί άποσαφηνισμένα ιστορικά δεδομένα στό μύλο του θράσους, γιά νά ζυμώσει τόν μεταλλαγμένο άρτο τής παραπληροφόρησης, μέ τόν όποιο ναρκώνει τό λαό καί, αντίθετα, λιπαίνει καί τονώνει τήν έγωπάθεια του προϊσταμένου του.

Θά άποφύγω νά άντιμετωπίσω τό δημοσιογράφο σέ τεραίν θεωρητικής, θεολογικής ή έκκλησιαστικής άντιπαράθεσης. Όταν ή πράξη τών έκκλησιαστικών παραγόντων ύποβαθμίζεται σέ στάθμη χυδαίας διαπλοκής, ή θεωρητική έπεξεργασία τών δεδομένων δέν προσφέρεται γιά έπισήμανση καί άνάλυση του εύτελισμού.

Πάνω στό χέρι ένα άπό τά τελευταία κείμενα, παραγωγή του έξαρτημένου δημοσιογράφου, πού καί μόνο αυτό, άποκαλύπτει όλο τό εύρος του άνοίγματος τής βεντάλιας τής πλαστογραφίας καί τής παραπληροφόρησης. Βρίσκεται δημοσιευμένο στό ένθετο τής έφημερίδας «Έλεύθερος Τύπος», τής Κυριακής 16 Νοεμβρίου 2003. Καί περιέχει, άπό τήν άρχή Ίσαμε τό τέλος, ψευδείς πληροφορίες καί στρεβλωμένους συλλογισμούς.

Θά μπορούσα νά άγνοήσω καί αυτό τό δημοσίευμα καί όλα, όσα προέρχονται άπό τήν ίδια γραφίδα, ως κόπιες δημοσιογραφικής άνεντιμότητας. Ό λόγος, πού τό ύπολογίζω καί τό φέρνω σέ δημόσια κρίση, είναι, ότι τίς άπόψεις του τίς βρίσκει κανείς (σέ πρωταρχική παραγωγή ή σέ άναπαραγωγή, άδιάφορο) καί στά δημοσιογραφικά ή, ακόμα καί στά έπίσημα κείμενα του κ. Χριστόδουλου.

Ναί, είναι εμφανές, εμφανέστατο, ότι οι είδησεις και οι αναλύσεις και τα συνθήματα, πού διοχετεύονται από τό συγκεκριμένο δημοσιογράφο, είναι his master's voice. Κάποτε ακολουθούν μία δημόσια εμφάνιση και έκρηξη του κ. Χριστόδουλου και μεθοδεύουν την έκλαϊκευση των επιχειρημάτων του. Καί κάποτε προηγούνται όποιασδήποτε εμφάνισής του και άπολογίας του μπροστά στό έκκλησιαστικό πλήρωμα και προετοιμάζουν τή λαϊκή συνείδηση νά τόν χειροκροτήσει και νά τόν σηκώσει στά χέρια, άποδοκιμάζοντας, ταυτόχρονα, τόν προκαθήμενο του Βοσπόρου. Καί στή μία και στήν άλλη περίπτωση, ό δημοσιογράφος, πού βρίσκεται έγκατεστημένος στά ένδότερα του άρχιεπισκοπικού οίκου, δείχνει νά βρίσκεται σέ συνεχή έπικοινωνία και συνεργασία μέ τόν οίκοδεσπότη και νά ψήνει, μαζί του, τήν καραμέλα της παραπληροφόρησης.

1. Ξεκινάω από τό κοσκίνισμα της λεζάντας του.

Πλάι σέ δύο φωτογραφίες, ή μία του μακαριστού Άρχιεπισκόπου Ίερωνύμου και ή δεύτερη του άλλοτε ύπουργού Άθανάσιου Κανελλόπουλου, ό εύφυής(!) δημοσιογράφος παραθέτει τήν έξης λεζάντα: «Μέ νωπές τίς μνημες από τήν καταστρατήγηση της Πράξης από τόν Άρχιεπίσκοπο Ίερώνυμο, ή Βουλή του '75 ύστερα από πρόταση του Άθ. Κανελλόπουλου έλαβε τίς αποφάσεις της».

✓ Παρατήρηση πρώτη: Ό ίσχυρισμός, ότι ή Βουλή των Έλλήνων «έλαβε τίς αποφάσεις της», δηλαδή, επικύρωσε τήν Πατριαρχική Πράξη του 1928, ύστερα από πρόταση του Άθ.

Κανελλόπουλο, είναι γυμνό ψέμα και παραπληροφόρηση, άνεπίτρεπτη γιά ένα δημοσιογράφο μεγάλου συγκροτήματος.

Τό αίτημα και τήν πρόταση γιά τήν επικύρωση τά διατύπωσε ή Έκκλησία της Ελλάδος στήν έποχή του Σεραφείμ. Η Πολιτεία είχε διαμορφώσει, τό σχετικό άρθρο του Συντάγματος, χωρίς νά κάνει τήν παραμικρή άναφορά στήν Πράξη του Πατριαρχείου. Καί ή έκκλησιαστική διοίκηση έκανε παρέμβαση και ζήτησε τήν αναβάθμιση της Πράξης σέ Συνταγματικό επίπεδο. Όποιος έχει άμφιβολία, πώς έτσι μεθοδεύτηκε ή αναβάθμιση, δέν έχει, παρά νά προσφύγει στό επίσημο δημοσιογραφικό όργανο της Ίερας Συνόδου, στό περιοδικό Έκκλησία, στόν τόμο του 1975 και στή σελίδα 65, γιά νά διαβάσει τό σχετικό ρεπορτάζ.

✓ Παρατήρηση δεύτερη: Ό Χριστοδουλικός δημοσιογράφος μεταβιβάζει τήν ευθύνη της σχετικής πρότασης στόν τότε ύπουργό Κανελλόπουλο, γιά νά άποδυναμώσει τή σημερινή άπαίτηση του Πατριάρχη Βαρθολομαίου. Άν δεχτεί, ότι τήν πρόταση τήν έκανε ό τότε Άρχιεπίσκοπος Σεραφείμ και οι συνεργάτες του, τότε ό σημερινός Άρχιεπίσκοπος, πού κατά τήν περίοδο εκείνη ήταν ήδη Μητροπολίτης (και ένδιαφερόταν νά καλύψει τήν άνώμαλη ανάδειξή του μέ τή Συνταγματοποιημένη Πατριαρχική Πράξη), είναι ύποχρεωμένος νά τήν τηρήσει μέ κάθε εύλάβεια και ακρίβεια. Άν ή επικύρωση άποτελεϊ παρέμβαση της Πολιτείας, βρίσκει κάποιο δικαιολογητικό νά άντιστέκεται στήν έφαρμογή της.

✓ Παρατήρηση τρίτη: Ό δημοσιογράφος της φτηνής κολακείας μι-

λάει για καταστρατήγηση της Πράξης από τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο, πού αναγκάστηκε να την ανακόψει ή Βουλή με τη σχετική επικύρωσή της. Άλλά, αν τό πράγμα είναι έτσι, δέ δικαιούται νά επιχειρηματολογεί ο Χριστόδουλος, πώς ή παράκαμψη της Πράξης από τήν Έκκλησία της Έλλάδος είναι σταθερή πρακτική, από τήν εποχή του 1928 ίσαμε σήμερα καί, άρα, δικαιούται καί αυτός νά τήν παρακάμπτει. Άν υποτεθει, πώς τό Σύνταγμα της Έλλάδος, μέ τη σχετική διάταξή του, έβαλε έμπόδιο, ώστε νά μή ξανασυμβεί παραβίαση ή παράκαμψη της Πατριαρχικής Πράξης, τότε, ό,τι έγινε, έγινε ίσαμε τό 1975 καί από κει καί πέρα ίσχύει απόλυτα ή Συνταγματική δέσμευση. Ίσως, από τό 1928 ίσαμε τό 1975 νά έγιναν πολλές παρακάμψεις ή παραβιάσεις της Πατριαρχικής Πράξης. Άλλά, από τή στιγμή, πού ή Πράξη πέρασε στό Σύνταγμα, τό θέμα κλειδώθηκε. Καί ή όποιαδήποτε έπόμενη παράβαση πρέπει νά λάβει «ένδικον μισθοποδοσίαν». Ο Χριστόδουλος, πού κατέλυσε τό φράγμα καί περιφρόνησε τήν κατοχυρωμένη Συνταγματικά Πράξη, είναι υπόλογος καί μπροστά στην Έκκλησία καί μπροστά στην Πολιτεία.

■ ■ ■

2. Ο δημοσιογράφος γράφει: «*Η Πράξη του 1928 έχει αποκτήσει "υποστατικό" χαρακτήρα από τον Ιούλιο του 2003 καί μετά. Τό 1975, όταν μετά τη Μεταπολίτευση συνεζητείτο τό ισχύον Σύνταγμα, ούδείς εκ των έκκλησιαστικών ταγών διαμαρτυρήθηκε πού από τήν Πράξη του 1928 κατοχυρωνόταν μόνο ή σύνθεση της ΔΙΣ. Επίσης ούδείς σχολίασε άρνητικά τίς σχετικές αποφάσεις του Σ.τ.Ε.*».

✓ Παρατήρηση πρώτη: Τί άραγε νά σημαίνει ή φράση του δημοσιογράφου, ότι «*ή Πράξη του 1928 έχει αποκτήσει "υποστατικό" χαρακτήρα από τον Ιούλιο του 2003*»; Ποιός μπορεί νά αποσαφηνίσει αυτό, πού είχε στό μυαλό του ο δημοσιογράφος, όταν χάραζε αυτή τη γραμμή; Τί θά πει «*υποστατικός χαρακτήρας*»; Καί γιατί αυτό τό χαρακτήρα ή Πράξη τον άπόκτησε κατά τον Ιούλιο του 2003; Περί αινίγματος πρόκειται; Ή περί ταραχής «έν κρανίω»; Τό γεγονός είναι ότι ή Πράξη περιβλήθηκε Συνταγματικό κύρος, τή στιγμή, πού τό Σύνταγμα της Έλλάδος ψηφίστηκε από τη Βουλή των Έλλήνων καί δημοσιεύτηκε στην έφημερίδα της Κυβερνήσεως. Δηλαδή, στίς 9 Ιουνίου του 1975. Ή έπισήμανση του δημοσιογράφου είναι, άπλως, κολοκυθολέλουδο.

✓ Παρατήρηση δεύτερη: Πονηρή καί στρεβλωτική καί ή έπόμενη φράση του: «*Τό 1975, όταν μετά τη Μεταπολίτευση συνεζητείτο τό ισχύον Σύνταγμα, ούδείς εκ των έκκλησιαστικών ταγών διαμαρτυρήθηκε πού από τήν Πράξη του 1928 κατοχυρωνόταν μόνο ή σύνθεση της ΔΙΣ. Επίσης ούδείς σχολίασε άρνητικά τίς σχετικές αποφάσεις του Σ.τ.Ε.*».

Ο δημοσιογράφος ρίχνει στό σκοτάδι της λήθης τά γεγονότα. Σκόπιμα καί πονηρά. Ή σειρά των περιστατικών είναι ή ακόλουθη. Όταν ψηφίστηκε τό Σύνταγμα, οι «ταγοί» της Έκκλησίας, ο Αρχιεπίσκοπος Σεραφείμ καί ή Σύνοδος, φρόντισαν νά έξασφαλίσουν έπίσημες γνωμοδοτήσεις, πού νά προσδιορίζουν μέ ακρίβεια καί μέ σαφήνεια, τήν έκταση καί τήν έννοια της Συνταγματικής κατοχύρωσης της

«Πατριαρχικής Πράξεως» τοῦ 1928. Καί τίς γνωμοδοτήσεις αὐτές τίς δημοσίευσαν στό περιοδικό «Ἐκκλησία». Οἱ εἰδικοί, λοιπόν, πού κλήθηκαν νά γνωμοδοτήσουν, ὁμόφωνα ἀποφάνθηκαν, πώς, πέρα ἀπό τήν κάποια ἀσάφεια τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου, ἡ πρόθεση τοῦ νομοθέτη, πού ἀποτυπώνεται σ' αὐτό, εἶναι, πώς ἡ ἐπικύρωση ἀπλώνεται καί καλύπτει ὁλόκληρο τό περιεχόμενο τῆς «Πατριαρχικής Πράξεως».

Ἡ δημοσίευση τῶν γνωμοδοτήσεων στό περιοδικό «Ἐκκλησία» ἀποτελεῖ ἐπίσημη διακήρυξη, ὅτι αὐτή τήν ἐρμηνεία τῆς Συνταγματικῆς διάταξης τήν ἀποδέχτηκε ἀπό τήν πρώτη στιγμή ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί ὅλοι οἱ «ταγοί Της». Καί φυσικά, πολύ περισσότερο τήν ἀποδέχτηκε ὁ κ. Χριστόδουλος, πού ἐνδιαφερόταν, ἤ, μᾶλλον, πού τόν ἔκαιγε ἡ ἀγωνία, νά ἀποκλείσει τήν ἐπιστροφή τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτη Δημητριάδος Ἡλίας στήν ἔδρα του. Πώς λοιπόν, νά βρεθεῖ τότε «ταγός» νά διαμαρτυρηθεῖ; Ἄν κάποιος χρωστοῦσε νά διαμαρτυρηθεῖ, εἶναι ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος, πού ὄψιμα (μέ καθυστέρηση 28 ἐτῶν) εὐθυγραμμίζεται μέ τήν ἀποψη τοῦ δημοσιογράφου του καί ὑποστηρίζει, πώς τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος κάλυψε μόνο τή σύνθεση τῆς ΔΙΣ, δηλαδή τήν ἰσάριθμη συμμετοχή μελῶν ἀπό τήν Παλιά Ἑλλάδα καί ἀπό τίς Νέες Χῶρες καί μέ τή σειρά τῶν πρεσβείων τῆς Ἀρχιερωσύνης τους, ἀφήνοντας ὅλες τίς ἄλλες διατάξεις ἀκάλυπτες. Γιατί δέ βγήκε τότε νά διακηρύξει, πώς ἡ ἄρμαθιά τῶν γνωμοδοτήσεων ἦταν ὅλη λαθεμένη καί διέστρεφε τό νόημα τῆς Συνταγματικῆς διάταξης;

✓ Παρατήρηση τρίτη: Βέβαια, ἀπό κεῖ καί πέρα ἄρχισε ἄλλο ἀλισβερίσι. Ἡ ἴδια ἐκκλησιαστική διοίκηση, πού ζήτησε ἀπό τήν Πολιτεία τή Συνταγματική ἀναβάθμιση τῆς «Πατριαρχικῆς Πράξεως», γιά νά στηρίξει τίς παρανομίες της, δικτυώθηκε ἀργότερα μέ παράγοντες τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (γνωστά τά γεγονότα καί γνωστά καί τά πρόσωπα) καί πέτυχε τήν ἔκδοση δυο ἀποφάσεων, πού στηρίζονταν στήν ἀποψη, πώς τό Σύνταγμα, ἐντελῶς περιοριστικά, ἐπικύρωσε μόνο τό ἄρθρο, πού ὀρίζει νά καλοῦνται στήν ἐτήσια Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, κατά τά πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης, 6 Μητροπολίτες ἀπό τήν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί 6 ἀπό τίς «Νέες Χῶρες».

Οἱ δυο αὐτές ἀποφάσεις ἔχουν γίνει φλάμπουρο γιά τό Χριστόδουλο καί γιά τό δημοσιογράφο του. Ὅπου σταθοῦν καί ὅπου βρεθοῦν, ἀναφέρονται σ' αὐτές. Καί προσπαθοῦν νά πείσουν, πώς αὐτές ἀποτελοῦν τή σταθερή νομολογία τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου τῆς Χώρας. Καί ὅτι, ἡ τυχόν ἀποδοχή τῶν ἄλλων ὅρων τῆς «Πατριαρχικῆς Πράξεως» συνιστᾷ παρανομία καί μπορεῖ νά προσβληθεῖ καί νά ἀκυρωθεῖ ἀπό τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας.

Ἔλα, ὅμως, πού ὑπάρχει καί ἄλλη, νεώτερη, νομολογία τοῦ ἴδιου Δικαστηρίου, ἡ ὁποία ἀνατρέπει τήν προηγούμενη; Τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, κατά τό 1981, μέ ἀφορμή ἄλλη ὑπόθεση, ἐξέδωσε ἀπόφαση, πού ὑποστηρίζει, πώς ὅλες οἱ διατάξεις τῆς «Πατριαρχικῆς Πράξεως» εἶναι ἰσχυρές καί πρέπει νά τηροῦνται μέ ἀκρίβεια! (Σ.τ.Ε. ἀριθ. ἀποφάσεως 4068/1981).

Μεταφέρω ένα μικρό απόσπασμα από τό σκεπτικό αυτής της απόφασης: «Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατεθεισῶν διατάξεων προκύπτει ὅτι ναί μὲν ὅλαι αἱ Μητροπόλεις τῆς Ἑλλάδος (πλήν Κρήτης) ὑπάγονται κατ' ἀρχὴν διοικητικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ πολλῶν ὅμως ἀπόψεων ὑφίσταται διαχωρισμός τῶν Μητροπόλεων τῶν "νέων χωρῶν", διότι ἐπ' αὐτῶν διατηρεῖ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἰδιαίτερον δεσμόν, ἐκδηλούμενον διὰ τῶν εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις διαλαμβανομένων ὁρισμῶν. Ὑφίσταται οὕτω ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων κατανομή τοῦ χώρου τῆς Ἑλλάδος (ἐκτός τῆς Κρήτης ὅπου ἰσχύει εἰδικόν καθεστώς) εἰς δύο ἑδαφικὰς περιφερείας, τῆς μιᾶς ἀνηκούσης εἰς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἄλλης εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, τὰ ὅρια τῶν ὁποίων, προσδιορισθέντα διὰ τῆς ἀνωτέρω Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως, ἀναγνωρίζει καὶ ὁ ἀνωτέρω Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ τό ἄρθρον 11 παρ. 2 τοῦ ρηθέντος Καταστατικοῦ Χάρτου ὁρίζει ὅτι "ἡ ἑδαφικὴ περιφέρεια, ἡ ὀνομασία, ὡς καὶ αἱ ἔδραι τῶν Μητροπόλεων καθορίζονται δι' ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ὡς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουν, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως...". Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης, ἐρμηνευομένη ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς λοιπὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ὡς καὶ τῆς ἀνωτέρω Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως, εἶναι ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς ἑδαφικῆς περιφερείας ὁμόρων Μητροπόλεων ἢ συνεπαγομένη περιορισμὸν τῆς ἑδαφί-

κῆς περιφερείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ εἰ μὴ μόνον τῇ συναινέσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου...».

Ὁ ἀναγνώστης μας ἀντιλαμβάνεται, ὅτι μέ τὴν ἀποφασὴν τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἔκρινε, πῶς ἡ Συνταγματικὴ ἐπικύρωση τῆς «Πατριαρχικῆς Πράξεως» δὲν καλύπτει μόνον τὴν διαδικασίαν συγκρότησης τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ προσδιορίζει ἀκόμα καὶ τὴν ὀριοθετικὴ γραμμὴ, πού διαχωρίζει τὴ δικαιοδοσίαν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς «Νέας Χῶρες», πού ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκονται ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου. Ἄρα ἔχουμε μιὰ νέα νομολογία, πού τροποποιεῖ τὴν προηγούμενη. Καὶ ἡ νέα αὐτὴ νομολογία, πού τὴν κρύβει ἡ ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐντεταλμένη δημοσιογραφία, εἶναι, τοῦτῃ τῇ στιγμῇ, ἡ κυρίαρχη. Ἡ ἐπίκληση τῆς παλιᾶς νομολογίας εἶναι ἀνίσχυρη καὶ ἀναποτελεσματικὴ. Γίνεται μόνον γιὰ λόγους ἐντυπώσεων. Ἀποτελεῖ παραπλάνησιν καὶ παραπληροφόρηση.

Καί τό θέμα δέ σταματᾷ ἐκεῖ. Ὑστερα ἀπὸ 18 ὁλόκληρα χρόνια, τό 1999, σέ περίοδο, δηλαδή, πού στόν ἀρχιεπισκοπικόν θρόνον βρισκόταν ὁ Χριστόδουλος, τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐξέδωσε ἄλλες δύο ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖες στηρίζονται στή νομολογίαν τῆς ἀπόφασης τοῦ 1981 καὶ ἐπαναλαμβάνουν τό ἴδιον σκεπτικόν. Ἐχουμε, ἐπομένως, τρεῖς ἀποφάσεις, πού ἐπισημοποιοῦν τὴν ἄποψιν, πῶς ἡ Συνταγματικὴ ἐπικύρωση τῆς «Πατριαρχικῆς Πράξεως», κατὰ τό 1975, καλύπτει ὅλες τῆς διατάξεις τῆς καὶ ὑποχρῶναι σέ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῆς.

Μετά από τήν αποκάλυψη της νεώτερης νομολογίας του Συμβουλίου της Έπικρατείας, πού καθιερώνεται με τρεῖς αποφάσεις του, ρωτᾶμε, ἐμεῖς πιά, τόν ἐντεταλμένο δημοσιογράφο:

♦ Γιατί καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί σύ καί ὅλοι ὅσοι διαμορφώνετε γνώμη καί γραμμὴ παραπληροφόρησης, κρύβετε τίς τρεῖς νεώτερες αποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Έπικρατείας, πού ἐγκαινίζουν ἄλλη νομολογία; Γιατί δέ λέτε τήν ἀλήθεια στό λαό; Γιατί προσπαθεῖτε νά παραπλανήσετε τήν κοινή γνώμη;

♦ Προκαλεῖτε καί τούς Μητροπολίτες καί τήν κοινή γνώμη μέ τή φράση: «οὐδείς ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν διαμαρτυρήθηκε πού ἀπό τήν Πράξη τοῦ 1928 κατοχυρωνόταν μόνο ἡ σύνθεση τῆς ΔΙΣ». Καί ἐγώ σᾶς ρωτᾶω: Γιατί δέ διαμαρτυρήθηκε ὁ Χριστόδουλος, πού, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, τό Συμβούλιο τῆς Έπικρατείας ἄλλαξε τή νομολογία του καί ἀποδέχτηκε, πώς ὅλες οἱ διατάξεις τῆς «Πατριαρχικῆς Πράξεως» εἶναι ὑποχρεωτικές; Μήπως τοῦ πιάστηκε ἡ φωνή; Μήπως δέν πῆρε εἴδηση, πώς ἐγινε ἀλλαγὴ; Ἡ μήπως φοβήθηκε, πώς ἡ δημοσιοποίηση τῆς ἀλλαγῆς θά μπορούσε νά τοῦ καταλογιστεῖ ὡς προσωπική ἥττα;

Ὁ δημοσιογράφος ἰσχυρίζεται, πώς «τελικά τό κείμενο στό Σύνταγμα πέρασε ὅπως τό πρότεινε ὁ Ἀθ. Κανελλόπουλος καί γιά νά τό ἀντιληφθεῖ αὐτό ὁ ὁποιοσδήποτε ἀρκεῖ νά ἔχει στοιχειώδη γνώση τῶν ἐλληνικῶν, ὅπως εἶπε στόν "Τ.τ.Κ." ὁ καθηγητής Σπ. Τρωϊάνος».

Ὡστόσο, σέ προηγούμενη παράγραφο τοῦ ἄλλοπρόσαλλου ἄρθρου

του παραθέτει μόνο μιὰ φράση, πού εἶπε ὁ Ἀθ. Κανελλόπουλος στήν 5ῃ Συνεδρίαση τῆς Β' Ὑποεπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος. Καί μόνο μέ τή φράση αὐτή προσπαθεῖ νά φιμώσει(!) ὅλους ἐκείνους πού «ἀναζητήσαν καί δέν βρῆκαν τό σχετικό διάλογο στή Βουλὴ».

✓ Παρατήρηση πρώτη: Ἡ φράση τοῦ Ἀθ. Κανελλόπουλου ἐλέχθη στήν Β' Ὑποεπιτροπὴ τοῦ Συντάγματος. Ἀλλά στήν Ὀλομέλεια τῆς Βουλῆς δέν ἀναφέρθηκε ἀπολύτως τίποτα. Καί ὄχι μόνο αὐτό. Στήν ἴδια τήν Ὑποεπιτροπὴ δέν ὑπάρχει καμμιά ἔνδειξη, ὅτι ἡ πρόταση Κανελλόπουλου ψηφίστηκε καί πέρασε στήν τελικὴ πρόταση. Πὼς ἀποδεικνύεται, ὅτι τελικά ἡ διατύπωση τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τοῦ Συντάγματος βρίσκεται εὐθυγραμμισμένη μέ τή σκέψη καί τή φιλοσοφία τῆς προτάσεως Κανελλόπουλου; Μόνο ἀπὸ τὴ γνώση τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας;

✓ Παρατήρηση δευτέρη: Ἄν ἡ λιπαρὴ μελέτη τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας εἶναι ἀρκετὸ ἐφόδιο γιά νά διαπιστώσει κανεὶς, ὅτι ἡ πρόταση Κανελλόπουλου πέρασε τελικά στό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τότε τί νά ποῦμε; Οἱ σοφοὶ νομομαθεῖς, στοὺς ὁποίους προσέτρεξε ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά πληροφορηθεῖ μέ ἀκρίβεια, ποιό εἶναι τό καθεστῶς, πού ἐγκαινίζει τό νέο Σύνταγμα, ἦταν τόσο ἀγράμματοι; Δέν ἤξεραν ἐλληνικά καί δέν μπόρεσαν νά ξηλώσουν τό νόημα τῆς φράσεως; Καί ὅταν ἔγραψαν ὅσα ἔγραψαν, ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπὸ αὐτά, πού ὑποστηρίζει σήμερα ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς δημοσιογράφος, γιατί δέν παρενέβησαν μήτε αὐτός, μήτε ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος, μήτε ὁ καθηγητὴς Τρωϊάνος, γιά νά στηρίξουν τό ἀληθινὸ νόημα μιᾶς

Καταστατικός Χάρτης καί Κατάλογος Έκλογίμων

Τό θέμα, πού ανέκυψε μεταξύ τῆς ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Πατριαρχείου, συγκλόνισε καί, τό ἀκόμη χειρότερο, σκανδάλισε καί τραυμάτισε τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Πάνω στό θέμα αὐτό πολλά γράφτηκαν, πολλά ἀκούσθηκαν καί περισσότερα εἰπώθηκαν. Καί ὁ ταλαίπωρος λαός μας πληροφορεῖτο, σέ καθημερινή σχεδόν βάση, τά ὅσα τραγικά καί θλιβερά ἐκτυλίσσονταν, ἀπό τούς μόνιμους «παραθυριστές» τῶν καναλῶν, πού ὅλοι τους, παρά τίς ἀντίθετες ἀπόψεις τους, ἐμφανίζονταν ὡς γνήσιοι ἐκφραστές τῶν ὀρθῶν ἐκκλησιαστικῶν θέσεων.

Θά ἐστιάσουμε τίς ἀναφορές μας σέ ἕνα ἀπό τά κυρίως ἀμφιλεγόμενα θέματα, τό ὁποῖο εἶναι ἡ ὀριστικοποίηση τοῦ καταλόγου

τῶν ἐκλογίμων πρὸς ἀρχιερατεία. Θά προσπαθήσουμε ἐδῶ, ἀποστασιοποιούμενοι πρὸς καιρόν ἀπὸ τὴ Συναδική-Πατριαρχική Πράξη τοῦ 1928, νά ἐξετάσουμε τό θέμα αὐτό στηριζόμενοι ἀποκλειστικά καί μόνο στίς οἰκείες διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Κ.Χ.Ε.Ε.), ἥτοι τοῦ μεταπολιτευτικοῦ νόμου 590/1977 καί σέ ὅσες ἐρμηνευτικές σκέψεις μποροῦν νά ἔχουν ἔρρημα στίς διατάξεις αὐτές.

Στὴν παράγ. 1 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κ.Χ.Ε.Ε. ὀρίζεται εἰδικότερα ὅτι «Πᾶς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης δικαιοῦται νά ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ... εἰς τὴν ΔΙΣ κληρικούς ΠΡΟΣ ΕΠΤΑΦΗΝ εἰς τὸν κατάλογον τῶν πρὸς ἀρχιερατείαν ἐκλογίμων...». (Ἡ γραφή μέ κεφαλαῖα στοιχεῖα εἶναι δική μας). Στίς διατάξεις, πού ἀκολου-

τόσο θεμελιακῆς Συνταγματικῆς διάταξης; Καί προχωρῶ ἕνα ἀκόμα βῆμα. Μήπως καί οἱ ἀνώτατοι δικαστές, τά μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἦταν καί αὐτοὶ ἀγράμματοι; Μήπως, ἐπειδὴ δέν ἔξεραν ἑλληνικά, κατὰ τό 1981 καί κατὰ τό 1999, βρῆκαν τὴν τόλμη νά ἀλλάξουν τὴ νομολογία τοῦ Δικαστηρίου τους καί νά ἀποφανθοῦν ὅτι τό Σύνταγμα τοῦ 1975 κάλυψε ὅλες τίς διατάξεις τῆς «Πατριαρχικῆς Πράξεως»;

■ ■ ■

Ἄς προσθέσουμε ἕνα ἐπιμύθιο στίς κρίσεις μας γιὰ τό δημοσιογραφικὸ αὐτό ἐξάμβλωμα.

Ἄν, μέ τέτοια δημοσιεύματα, στρε-

βλά καί ἀνεύθυνα, προσπαθεῖ ὁ Χριστόδουλος νά κερδίζει τίς μάχες του, θά βρίσκει πάντα μπροστά του τοῖχο καί θά σπάει τά μούτρα του. Μιά, δύο, τρεῖς καί ἡ δημοτικότητα, πού τόν συνόδεψε κατὰ τὴν ἄνοδό του στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο, θά φτάσει στό ναδίρ. Καί δέ θά ἦταν τόσο τραγικὸ, ἂν τό «ναδίρ» τῆς δημοτικότητας σταμπάριζε μόνο τό πρόσωπο τοῦ Χριστόδουλου. Τό κακὸ εἶναι, πὼς θά ἀμαυρώσει καί τὴ δόξα τῆς Ὁρθόδοξης ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

θοῦν, ὀρίζεται μέ κάθε λεπτομέρεια ἡ ὅλη διαδικασία, πού τηρεῖται γιά τήν ἐγγραφή στόν προκαταρκτικό ἤ τόν συμπληρωματικό πίνακα κ.λ.π. καί ὁλοκληρώνεται ἡ τυπική καί λεπτομερὴς αὐτή διαδικασία μέ τή διάταξη τῆς παραγ. 3 τοῦ ἄρθρου 21, μέ τήν ὁποία προβλέπεται ὅτι ἡ Ἱεραρχία «ΑΠΟΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΡΙΣΤΙΚΚΩΣ» γιά τήν κανονικότητα καί νομιμότητα τῆς ἐγγραφῆς.

Στό ἄρθρο 17 τοῦ ἴδιου Καταστατικοῦ Χάρτη, τό ὁποῖο ἀναφέρεται στά δικαιώματα πού ἄσκει τό Πατριαρχεῖο, ὀρίζεται στή μέν παραγ. 1 ὅτι ἡ ἐκλογή Ἀρχιερέως διενεργεῖται «ἐκ τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος καταλόγου», στή δέ μεθεπόμενη παράγ. 3, τοῦτο τό πολύ οὐσιώδες «Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ ΕΠΤΑΦΟΝΤΑΙ καί κληρικοί κεκτημένοι τά προσόντα... καί ΥΠΟΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΟΙ ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου...».

Ὅπως, ὅμως, θά παρατηρήσει ὁ κάθε καλόπιστος μελετητής αὐτῶν τῶν κειμένων, στίς διατάξεις ἀφενός τοῦ ἄρθρου 17 καί ἀφετέρου τῶν ἄρθρων 19 καί 21 ἀκολουθεῖται ἐντελῶς διάφορη γραμματική διατύπωση, τήν ὁποία στίς ἀναφορές μας τονίσαμε μέ κεφαλαῖα στοιχεῖα.

Καί γιά νά εἵμαστε πιό σαφεῖς. Στό ἄρθρο 19 χρησιμοποιεῖται τό ρῆμα «προτείνει» καί ἀκολουθεῖ ἡ φράση «πρός ἐγγραφήν εἰς τόν κατάλογον», πράγμα τό ὁποῖο σημαίνει ὅτι ἡ ἐγγραφή δέν εἶναι ὅπωςδῆποτε ὑποχρεωτική μετά τήν πρόταση κάθε Μητροπολίτη. Σ' αὐτή τήν περίπτωση (ἄρθ. 19) ἡ «πρόταση» ὑπόκειται στήν περαιτέρω διαγραφόμενη ἀπό τό νόμο διαδικασία, ἥτοι στή σύνταξη τοῦ προκαταρκτικοῦ καί τοῦ συμπληρωματικοῦ πίνακα, στήν ὑποβολή καί τόν ἔλεγχον τῶν ἐνστάσεων κ.λ.π. γιά νά καταλήξει, μετά τή μακρά αὐτή διαδικασία, στήν «ὀριστικήν ἐγγραφήν» ἀπό τήν Ἱεραρχία, σύμφωνα μέ τήν παραγ. 3 τοῦ ἄρθρου 21. Καί ἡ τελευταία αὐτή ἐνέργεια τῆς ΙΣΙ γιά τήν ὀριστική ἐγγραφή τῶν ἐκλογίμων ἀποτελεῖ τήν τελειω-

τική διαδικαστική πράξη, ἀπό ἐκεῖνες, πού προβλέπει ὁ Κ.Χ.Ε.Ε., μετά τήν ὁποία ἡ ΙΣΙ ἀπεκδύεται πλέον κάθε ἄλλης ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ καταλόγου.

Στό ἄρθρο ὅμως 17 (παράγ. 3) οἱ ρυθμίσεις εἶναι πολύ διαφορετικές. Στόν παραπάνω τελειωτικό κατάλογο τῆς ΙΣΙ «ΕΠΤΑΦΟΝΤΑΙ» καί οἱ «ΥΠΟΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΟΙ» ἀπό τή Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου. Βλέπουμε ἐδῶ ὅτι ὁ Καταστατικός νομοθέτης ἀντὶ τοῦ ρήματος «ΠΡΟΤΕΙΝΩ» τοῦ ἄρθρου 19 χρησιμοποιεῖ ἠθελήμένα τή μετοχή τοῦ ρήματος «ΥΠΟΔΕΙΚΝΥΩ» (βλ. «ΥΠΟΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΟΙ»), ἡ ἔννοια τοῦ ὁποίου εἶναι ἐπιτακτική καί ὑποχρεωτική καί ὡς τέτοια ὑπόδειξη δέν τίθεται ὑπὸ περαιτέρω ἔρευνα, ὅπως αὐτό συμβαίνει μέ τίς προτάσεις τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ ἄρθρου 19. Καί προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο ὁ Καταστατικός νομοθέτης. Ἀντὶ τῆς φράσεως τοῦ ἄρθρου 19 «πρός ἐγγραφήν», στό ἄρθρο 17 πού, ὅπως εἰπώθηκε, ἀναφέρεται στήν ἄσκηση τῶν δικαιωμάτων τοῦ Πατριαρχείου, χρησιμοποιεῖται τό ρῆμα «ἐγγράφονται», τό ὁποῖο θέτει σέ χρόνο ἐνεστώτα καί ἔγκλιση ὀριστική, ὅπερ σημαίνει ὅτι στόν πίνακα τῶν ἐκλογίμων τῆς ΙΣΙ «ἐγγράφονται» ὅπωςδῆποτε καί ὑποχρεωτικῶς καί οἱ «ὑποδεικνυόμενοι» ἀπό τό Πατριαρχεῖο ὑποψήφιοι γιά τίς λεγόμενες «νέες Χῶρες». Καί μέ αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀκροτελεύτια πράξη, τῆς ὑπόδειξης δηλαδή ἀπό τό Πατριαρχεῖο ἐκλογίμων γιά τίς «νέες Χῶρες», καί τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐγγραφῆς τους στόν ἤδη καταρτισθέντα κατάλογο τῆς ΙΣΙ, κλείνει σέ τελική φάση καί ὀριστικοποιεῖται ὁ κατάλογος τῶν ἐκλογίμων καί οὐδεμία πλέον ἐξουσία ἐπεμβάσεως καί παρεμβάσεως ἔχει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Καί τό συμπέρασμα. Ὁ Κατάλογος τῶν ἐκλογίμων πρὸς ἀρχιερατεία συντάσσεται ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιά ὅλες τίς Μητροπόλεις καί ὅλη αὐτή ἡ διαδικασία τελειώνει μέ τήν πράξη τῆς Ἱεραρχίας. Περαιτέρω, στόν κατάλογο αὐτό ἐγγράφονται

υποχρεωτικῶς καί τά πρόσωπα τά «υποδεικνυόμενα» γιά τίς «νέες Χῶρες» ἀπό τή Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου. Καί μέ αὐτές τίς ἐγγραφές ὀριστικοποιεῖται σέ τελική φάση ὁ κατάλογος τῶν ἐκλογίμων. Δηλαδή ὁ τελικός λόγος ἀνήκει στό Πατριαρχεῖο. Αὐτό εἶναι τό ἐξαγόμενο πού ἐρμηνευτικῶς προκύπτει ἀπό μόνη τήν παράθεση ἀποκλειστικά τῶν παραπάνω διατάξεων τοῦ Κ.Χ.Ε.Ε.

Δέν ἀποστασιοποιούμεστε ἀπό τήν Πατριαρχική Πράξη τοῦ 1928. Γιά μᾶς ὅλες οἱ νομικές ρυθμίσεις τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας ἀναφέρονται σέ θέματα πού ἀφοροῦν σπὴν ἐσωτερική, σπὴ δική μας ἔννομη τάξη καί δέν μπορεῖ, κατὰ τή θεωρία τοῦ δικαίου, νά ἐπεκτείνονται ὑπερορίως καί νά δεσμεύουν τρίτους καί συνεπῶς τό Πατριαρχεῖο. Τό ἰδιαίτερο status ρυθμίζεται ἀπό τήν Πράξη τοῦ 1928, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ὑπαρκτό κείμενο, τό ὁποῖο μάλιστα, μέ προτροπή καί παρέμβαση τῆς τότε ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, ρητῶς περιλήφθηκε στό ἄρθρο 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος. Καί ναί μέν οἱ νομικοί καί κανονολόγοι τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλοντος ἀναφέρονται σέ παλιότερη νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (3178/1978, 546/1978), ἡ ὁποία δέχεται τήν ἰσχὺ τῆς Πατριαρχικῆς Πράξης σέ μόνη τή συγ-

κρότηση τῆς Δ.Ι.Σ., παραλείπουν ὅμως νά ἀναφέρουν ἢ ἴσως ἀγνοοῦν καί τίς πολύ μεταγενέστερες ἀποφάσεις τοῦ ἰδίου δικαστηρίου, ἤτοι τίς ἀποφάσεις 4068/1981, 534/1999, 603/1999, οἱ ὁποῖες δέχθηκαν ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη πρέπει νά ἐρμηνεύονται «...ἐν συνδυασμῷ καί μέ τίς διατάξεις τῆς ἀνωτέρω Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως (1928)...». Καί αὐτῇ τῇ σχετικῇ πρόσφατη νομολογία τοῦ Ἀνωτάτου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου δέν βλέπουμε νά τήν ἀναφέρουν στίς ἐρμηνευτικές τους σκέψεις οὔτε οἱ συντάκτες τῶν περισπούδαστων ἀνακοινώσεων, οὔτε οἱ «παραθυριστές» τῶν Μ.Μ.Ε.

Αὐτῇ εἶναι ἡ δική μας νομική θεώρηση τῶν πραγμάτων. Ἀλλά διερωτώμεθα μέ περίσκεψη πολλή, ὡς ταπεινά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, μακριά ἀπό ἐξαρτήσεις ἢ ἄλλες σκοπιμότητες. Εἶναι ποτέ δυνατόν γιά τήν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων, πού ἀναφύονται μέσα στόν εὐρύτερο ἐκκλησιαστικό χῶρο, νά προστρέχουμε στά νομικά κείμενα καί στίς ἐρμηνεῖες τους; Ἐκεῖ, ὅπου κατ' ἐξοχήν πρέπει νά πνέει ὁ ἄνεμος τῆς Πεντηκοστῆς καί νά πρυτανεῦει ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Ὁ Θεός ἅς βάλει τό χέρι Του.

Συν.

Παπα-Γιάννη

Οἱ ὁμοφυλόφιλοι δεσποτάδες καλύπτονται κοντά στό Χριστόδουλο. Καί ὁ Χριστόδουλος ἀποκαλύπτεται κοντά στούς ὁμοφυλόφιλους δεσποτάδες.

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

Ἡ Ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας.

Μόνιμη κόντρα Φαναρίου καὶ Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἐπὶ ἐνάμισι καὶ πλέον αἰῶνα, μέ ἐναλλασσόμενες φάσεις ἐξάρσεων καὶ ὑφέσεων, δηλητηριάζει τὴν ἑλληνικὴ Ὁρθοδοξία, στίς μέρες μας βρίσκεται, ὡς γνωστόν, σέ κατάσταση διεγέρσεως. Ἀφορμὴ ἡ διαδικασία ἐκλογῆς δύο Μητροπολιτῶν στὴ βόρειο Ἑλλάδα, στίς λεγόμενες Νέες Χῶρες. Τώρα, πού γράφονται οἱ γραμμὲς αὐτές, οἱ ἐξελίξεις τρέχουν ἀσθμαίνοντας. Κάθε στρατόπεδο πασχίζει νά προωθήσει καὶ νά ἐδραιώσει τίς θέσεις του. Δηλώσεις καὶ συνεντεύξεις ἐμπρηστικές. Ἑκτακτες Σύνοδοι Ἱεραρχῶν. Ἱστορικές ἀναδρομές. Λαβυρινθώδεις νομοκανονικές ἀναλύσεις. Πολιτικές καὶ κοινωνικές ἐκτιμήσεις. Πυρετός διπλωματικῶν ἐπαφῶν. Ἐντονη ὑποβόσκουσα κομματικὴ σπέκουλα. Πάνω ἀπ' ὅλα, ἡ δαμόκλειος σπάθη τοῦ σχίσματος. Αὐτό εἶναι τὸ τοπίο, πού ἀποτυπώνει ἡ καθημερινὴ εἰδησεογραφία.

Κοινὴ εἶναι ἡ διαπίστωση ὅτι, ἀνεξάρτητα τοῦ ποιός ἔχει δίκιο, κάθε πλευρά, στὴν οὐσία, ἀγωνίζεται νά κερδίσει πόντους σέ ἓνα παιχνίδι ἐξουσίας. Δέν θά ἀσχοληθοῦμε μέ τὴν ἀναζήτηση ἱστορικῶν εὐθυνῶν καὶ δέν θά ἐμπλακοῦμε στὴ σεναριολογία, πού θέλει ἐξωγενεῖς παράγοντες νά ὑποδαυλίζουν τὴ διαμάχη. Μὲ θλίψη σημειώνουμε μόνο, ὅτι κανεῖς, μέσα στίς τόσες ζυμώσεις, δέ μίλησε γιὰ τὸ Χριστό, τίς ἐντολές Του, τὸ παράδειγμά Του. Λές καὶ δέν εἶναι πιά στό θρόνο Του. Δέ μετράει πιά ἡ ἐξουσία Του. Διακηρύχθηκε ἀχρηστος ὁ «χρηστός ζυγός» τοῦ «πράου καὶ τα-

πεινοῦ τῇ καρδίᾳ» Ἰησοῦ (Ματθ. ια' 29-30). Στὴ θέση Του βάλαμε ᾄθθεν ἐκπροσώπους Του. Παμπόνηρους μάντζερ καὶ σκληροὺς μονομάχους. Εἶδωλα καὶ ἰνδάλματα ἐξουσίας!

Κρίνοντας τὰ πράγματα ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῶν Ἀποστόλων, διαπιστώνει κανεῖς ὅτι γενεσιουργὸς αἰτία τῆς κρίσεως εἶναι οἱ μὴ ὀρθόδοξες καὶ ἀντιευγενικές προσεγγίσεις γιὰ τὴν ἐξουσία μέσα στὴν Ἐκκλησία, πού ἔχουν ἀποτιτανωθεῖ, σάν παθογόνοι ὄγκοι, στὸν ὀργανισμό Της. Γέννημα θρέμμα αὐτοῦ τοῦ κλίματος, οἱ συντελεστές τῆς διαμάχης πάσχουν ἀπὸ ὀξύ σύνδρομο παπικῆς νοοτροπίας. Γνώρισμά τους ἡ ἐναγώνια προσπάθεια γιὰ ἐμπέδωση δικαιωμάτων κυριαρχίας, θεοδωρῆτης τάχα, τὴν ὁποία συνεχῶς πασχίζουν νά ἐπεκτείνουν καλύπτοντας ὄχι μόνο κάθε ψυχὴ πιστοῦ, ἀλλὰ ὀλόκληρες ἐνορίες, ἐπισκοπές, τοπικές Ἐκκλησίες. Εἰ δυνατόν, ὅλη τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθόδοξία!

Ἡ ἐξουσία στὴν Ἐκκλησία ἀπορρέει ἀπὸ τὴ θεία Κεφαλὴ Της, τὸν Κύριο. Ὡς Πολιτεία εὐχαριστιακὴ, ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἰδρύθηκε τὴν Πεντηκοστή, εἶναι κάτι τὸ μοναδικό καὶ ἀνεπανάληπτο. Ἡ ἐξουσία Της καὶ ἡ δύναμή Της δέν μπαίνουν στὴ λογικὴ τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς, πού μᾶς περιβάλλει. Δέν ἔχει τὸ αὐταρχικὸ διοικητικὸ σύστημα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Δέν εἶναι μιὰ ἱεραρχικὰ δομημένη ταξικὴ κοινωνία, μεσαιωνικοῦ τύπου. Δέν χωράει στό μοντέλο τῆς σύγχρονης δημοκρατίας, μέ τὴν κομματικὴ διάρθρωση, ὅπου

κυβερνᾷ ἡ πλειοψηφία. Οἱ Ἐπίσκοποι, πού ἀσκοῦν τή διοίκηση, δέν εἶναι οἱ φεουδάρχες τῶν ἐπαρχιῶν τους, οὔτε οἱ ἐκλεγμένοι κοινοβουλευτικοί ἐκπρόσωποί τους. Οἱ Προκαθήμενοι, Ἀρχιεπίσκοποι καί Πατριάρχες, δέν εἶναι δικτάτορες, οὔτε συνταγματικοί μονάρχες, οὔτε πρόεδροι διοικητικῶν σωμάτων. Τό νά ἐφαρμόσουμε στήν Ἐκκλησία τέτοια μοντέλα ἐξουσίας, εἶναι σά νά τήν ξαπλώνουμε βία στό προκρούστειο κρεβάτι τοῦ κόσμου. Ἐξουσία στήν Ἐκκλησία δέν σημαίνει κυριαρχικά δικαιώματα. Ὁ Κύριος, μιλώντας στούς μαθητές Του, εἶπε: «οἶδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καί οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν!» (Ματθ. κ' 25-26). Ἐντολή ἀπόλυτα σαφής: «Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν».

Σέ τί, ὅμως, συνίσταται ἡ ἐξουσία στήν Ἐκκλησία; Σέ μία γυναικεία Μονή, λέει κάποιο ἀνέκδοτο ἀπό τό μοναστικό χῶρο, ἐγκαταβούσαν 30 μοναχές, ἀρκετές ἀπό τίς ὁποῖες ἦταν δύστροπες καί προβληματικές. Ἐν τούτοις, ἡ μοναστική ἀδελφότητα προόδευε. Ἦταν κοινό μυστικό ὅτι ἡ ἡγουμένη ἦταν ἀνθρώπος ἀγιότηας. Κάποτε, τή ρώτησε ὁ Δεσπότης, πῶς τά κατάφερνε, καί κείνη τοῦ εἶπε: «Δεσπότη μου, εἶναι ἀπλό. Τό μοναστήρι μας ἔχει 29 γερόντισσες καί μία ὑποτακτική!» Ἐννοοῦσε τόν ἑαυτό της. Ἡ ἀπάντηση τῆς ἡγουμένης ἦταν ἕνας σχολιασμός, ἴσως καί μιά ὑπόμνηση πρὸς τό Δεσπότη, τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: «ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καί ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δούλος» (Ματθ. κ' 26-27). Στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, ἐξουσία δέν σημαίνει κυριαρχία ἐπὶ τοῦ ποιμνίου. Σημαίνει διακονία καί δουλεία στό ποίμνιο!

Πολλοί ἱεράρχες, ἰδίως Προκαθήμενοι, ἀλλά καί Πρεσβύτεροι, καυχῶνται ὅτι κάνουν καλά τή δουλειά τους, ὅτι ἐκδραπνῶνται στή διακονία τοῦ ποιμνίου τους. Δυστυχῶς, λίγων ἢ πολιτεία δικαιώνει αὐτόν τόν ισχυρισμό. Οἱ

πολλοί ἐπαναπαύονται στίς δάφνες τοῦ ἀξιώματός τους καί ἀναλώνονται ὑπηρετῶντας, εἴτε ὡς κινητήριοι ἄξονες, εἴτε ὡς πειθήνια ὄργανα, ἕνα στυγνὸ αὐταρχικὸ σύστημα, πού τοὺς ἀνέδειξε, μᾶλλον, παρά τό ποίμνιο. Πρόκειται γιὰ συνειδητὴ ἢ ἀσυνειδητὴ ὑποκρισία, πιστὴ ἀπομίμηση τοῦ παπισμοῦ. Μήπως οἱ Πάπες δέν χαρακτηρίζουν τό ἀξίωμά τους μέ τόν κενὸ περιεχομένον τίτλο «*servus servorum Dei*» (δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ); Ὁ Κύριος, στή συνέχεια τοῦ χωρίου, τό ὁποῖον προαναφέραμε, προβάλλει τή δική Του πολιτεία, ὡς ὑπόδειγμα τρόπου διακονίας τοῦ ποιμνίου: «ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καί δοῦναι τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (ἐ.ἀ. 28). Ἡ ἐξουσία, δηλαδή, μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι ἄρρηκτα δεμένη μέ τήν ἄκρα κένωση τοῦ σταυρικοῦ θανάτου ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου. Παντελῶς ξένη πρὸς κάθε ἔννοια κυριαρχικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τοῦ ποιμνίου.

Πολλοὶ Χριστιανοὶ βιώνουν μίαν ἀντινομία. Δέχονται μὲν ὅτι Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός, παραβλέπουν, ὅμως, τό γεγονὸς ὅτι, ὅπως ὁ ἴδιος βεβαίωσε, εἶναι πάντοτε παρών. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος κλείνει τό Εὐαγγέλιό του μέ αὐτὴ τὴ βαρυσήμαντὴ δήλωση τοῦ Χριστοῦ. Πράγματι, ἀφοῦ διακήρυξε τὴν ἀπόλυτὴ ἐξουσία Του ὁ Κύριος («ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς»), καί ἀφοῦ προδιέγραψε τό ἔργο τῶν Μαθητῶν Του στὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου καί τὴν ἰδρυση τῆς Ἐκκλησίας, λίγο πρὶν ἀναληφθεῖ δήλωσε: «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (κη' 18-20). Παρά ταῦτα, πολλοὶ καλλιεργοῦν τὴν ἰδέα τοῦ «ἐκπροσώπου τοῦ Χριστοῦ», σάν νά εἶναι ἀπών. «*Vicarius Cristi*» εἶναι ὁ ὅρος στὰ Λατινικά, τίτλος, πού ἀνήκει στὸν Πάπα. Καί στὸν Ὁρθόδοξο χῶρο ἡ ἴδια ἰδέα ὑφέρει. Ὡς «ἐκπρόσωποι Χριστοῦ» ἐμφανίζονται, ἄλλοτε κληρικοὶ ὑψηλῶς βαθμοί, ἄλλοτε πνευματικοὶ πατέρες, ἄλλοτε «πα-

πούληδες», ακόμα και λαϊκοί, φορεῖς διαθρο-
λούμενων χαρισμάτων. Εἶναι τραγελαφικό
καί συνάμα θλιβερό τό γεγονόςός ὅτι κάποιοι
Προκαθήμενοι διαγκωνίζονται ποιός θά ἀπο-
κτήσει δικαιώματα ἐλέγχου ἐπὶ ἐκκλησιαστι-
κῶν περιοχῶν, ὅταν ὁ ἐπικεφαλῆς αὐτῶν, ὁ
Κύριος ὁ Ἰδιος εἶναι παρών. Ἡ παλιά λαϊκή
σοφία λέει: «Ἀρχηγοῦ παρόντος πᾶσα ἀρχή
παυσάτω»!

Ἡ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας δέν περιορίζε-
ται στό χρόνο. Ἀκατάλυτη ἐκτείνεται θριαμ-
βεύουσα αἰωνίως πέραν ἀπό τά ὅρια τοῦ χρό-
νου. Μαζί Της θριαμβεύει καί κάθε μέλος Της,
πού Τῆς ἔμεινε πιστό μέχρι θανάτου. Παίρ-
νοντας ἐξουσία ἀπό τόν Κύριο τῆς δόξης, κα-
τά τή Δευτέρα Του Παρουσία, θά καταγάγει
θρίαμβο ἀδρανοποιώντας καί συντρίβοντας
τίς ἀντίθεες δυνάμεις τοῦ κόσμου τῶν «ἐθ-
νῶν», πού, στή διάρκεια τῶν αἰώνων τῆς φθο-
ρᾶς, φαίνονταν ἀήττητες καί πολεμοῦσαν
λυσσαλέα τούς πιστούς. Τόν θρίαμβο τόν ὑ-
πόσχεται ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ὁ νικῶν καί τηρῶν
ἄχρι τέλους τά ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξου-
σίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, καί ποιμανεῖ αὐτούς ἐν
ράβδῳ σιδηρᾷ, ὡς τά σκεύη τά κεραμικά συν-
τρίβεται (ὅπως συντρίβονται τά κεραμικά
σκεύη)» (Ἀποκ. β' 27-28).

Ε. Χ. Οικονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

«**ΒΟΗΘΕΙ ΜΟΥ**
ΤΗ ΑΠΙΣΤΙΑ»

Μιά νέα προσθήκη στή βιβλιοθήκη
τῶν ἐκδόσεων «ΣΠΟΡΑ».

Πρόκειται γιά τό βιβλίο τοῦ
Μητροπολίτη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
Νικοδήμου:

«**ΒΟΗΘΕΙ ΜΟΥ ΤΗ ΑΠΙΣΤΙΑ**»

Στίς σελίδες τοῦ νέου αὐτοῦ βιβλίου
ἐγγράφεται ἡ κοινή λαχτάρα καί ὁ
στεναγμός ὅλων μας, γιά πῆν προσέγ-
γιση καί πῆν κοινωνία μέ τό Θεό. Κύριος
ἄξοντας, ὁ συγκλονισμός τῆς πίστεως καί
ἡ «ἐν πίστει» ἀναζήτησι τοῦ Θεοῦ
Προσώπου. Ἡ ἔκτη αὐτῆς αἰσθησι, πού
μᾶς φέρνει ἔξω καί πάνω ἀπό πῆν ὁρατή,
ὕλική Δημιουργία καί μᾶς ἀνοίγει τούς
ὀρίζοντες τῆς Θεῆς Ἀγάπης.

Μπορεῖτε νά τό παραγγελετε στή
διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ μας.